

ЧЕРВЕНО ЗНАМЕ

анъ на социалдемократическата партия (обединена) въ Плѣвентския окръгъ.

И мично.

АБОНАМЕНТЪ: 10 ЛЕВА ЗА ГОДИНА,
5 ЛВ. ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА.

ЕДИНЪ БРОЙ 20 СТ.

Маринъ С. Стоевъ.

Мирътъ.

Едва послѣдните дни пресата съобщава пълния текстъ на проекто-договора. Никой не е очаквалъ нѣщо добро отъ Версайлъ, но безподобния цинизъмъ на тия, които петъ години трѣбѣха че чръзъ силата ще наложатъ, въ свѣта правото, изненада и най-големитѣ пессимисти.

България е смазана, почти заличена отъ списъка на свободните народи. Отъ нейния държавенъ суверенитетъ остава само сѣнка. Икономическото робство е пълно. Трудътъ на бѣдащитѣ поколения е загребенъ отъ съглашенския капитализъмъ.

Единъ миръ безъ прецедентъ въ историята!

Единъ новъ документъ за безпрѣдѣлната алчностъ на капитализма.

При внимателно прочитане условията на тоя проекто-договоръ, ясно се забѣлѣзватъ двѣ нѣща: Първо, всички материални блага, които съглашението взима отъ побѣденитѣ отиватъ почти прѣко въ ръцѣтъ на неговитѣ капиталисти. Послѣднитѣ не сж се достатъчно погрижили поне да маскиратъ тоя грабежъ чръзъ подставянето, както други пжти „интереситѣ на държавата“. Второ: всички тежести на това робство падатъ на българския работенъ народъ.

Слѣдъ всѣка голѣма война, единъ и сжи фактъ е отбѣлѣзвала историята: че побѣдителя винаги е забравялъ нейнитѣ уроци. А тоя пжтъ, понеже побѣдата е пълна — пълна е и самозабравата. Насилието, на което днесъ капитализма подлага половината отъ свѣта, ще роди своето противодѣйствие. Развита индустриална техника въ капиталистическитѣ страни подпомага бързо прѣсъзидане на националнитѣ сили. Новитѣ условия на пазара, фаворизиращи капитала на съглашенскитѣ страни, ще създадатъ нови конфликти между побѣдителя и нови групировки на силитѣ. И може би туренитѣ днесъ окови ще се сломятъ само подъ напора на новитѣ идеи, които ще се яватъ като изразъ на новото съотношение на материалнитѣ и морални сили отъ двѣтъ страни. И сигурно тая роля ще изиграе не една нова война, а само нейния призракъ.

Но Версайскиятъ синедрионъ игнорира и другъ единъ факторъ, отъ когото зависи санкцията на неговото дѣло.

Работническото на съглашенскитѣ страни, опиянено отъ побѣдната пѣсенъ на империализма, вече избистря своето

съзнание. Социализмътъ, понесалъсв оя дълъ отъ общото разстройство на всички морални и материални фактори въ обществото, поема наново своята задача. Организиранитѣ пролетариятъ, колкото и различни да сж неговитѣ пжтища, се стрѣми неуклонно къмъ завладѣване политическата властъ въ всички капиталистически страни, и неговата побѣда е близка. А тоя е единствения искренъ носителъ на отдавна прокламиранитѣ лозунги: „равенство, братство, свобода“, защото тѣ сж изразъ не само на една висша правда, но и на неговитѣ собствени морални и материални интереси. И за това, спасението на българския народъ отъ веригитѣ, въ които днесъ го скораватъ, може да дойде само отъ тържеството на международния социализъмъ. Нека хранимъ надеждата, че нѣма дълго да чакаме това тържество.

ЕДИНЧИКИЯТЪ ПЖТЪ.

Проекто-договорътъ за миръ съ България внесе истински смутъ въ редоветѣ на цѣлата наша буржоазия. Никого отъ освобождението ни насамъ и до нито единъ международенъ въпросъ засѣгащъ страната ни нашитѣ буржуазни партии не сж попадали въ тъй безизходно положение както днесъ. Защото, слѣдвайки винаги традиционната политика на приспособяване къмъ едната или другата европейски констелации, нашитѣ буржуазни партии слѣдъ водни ударъ върху националистичната имъ политика дошелъ отъ Парижъ или Петроградъ, обръщаха надеждени погледи къмъ Берлинъ и Виена и обратно. Войната промѣни коренно политическата обстановка въ Европа: въ Петроградъ сж болшевикитѣ, въ Берлинъ — социалдемократи, а навсѣкждѣ другадѣ — побѣдоноситѣ буржуазни правителства на Съглашението. Послѣдната надежда на нашитѣ буржуазни партии, послѣдната опора отъ която тѣ искаха да се възползуватъ бѣше Америка. Но Уилсонъ, който съ прогласяването на своята международна програма поиска да създаде новъ кредитъ на дискредитираната и морално фалирала прѣзъ войната буржоазия бѣ парализиранъ отъ ония, които тоя искаше да спасява — отъ империалистичнитѣ буржуазни правителства на Съглашението. И цѣлото негово дѣло остана още единъ документъ за безсилието на свѣтовната буржоазия да се възроди морално, още едно доказателство за нейния банкрутъ. Тоя именно банкрутъ засѣгна

чувствително и нашитѣ буржуазни партии, защото тоя неправи по-ясенъ отъ всѣкога пълния фалитъ на тѣхната собствена политика. Авторы на войната, отговорни за днешната трагична участъ на България, нашитѣ буржуазни партии не могатъ да ни дадатъ и най-малката перспектива за поправяне днешното положение. Тѣ стигнаха задънената улица на собственитѣ си безумия, късоголедство и тѣпа политика. Траурнитѣ манифестации и апели къмъ „просвѣтена“ и „свободоблюбва“ Европа, т. е. къмъ съглашенскитѣ правителства сж единъ сраменъ фактъ за изгубилата всѣко достойнство буржуазия и още едно доказателство, че и въ днитѣ на нейната агония за нея не ще настане часъ на опомяне и че въпрѣки тежкитѣ удари, които подлучи нейната политика тя още живѣе съ заблудитѣ си.

Това смутено държане на нашитѣ буржуазни партии отъ всички калибри въ днешния политически моментъ подчертава още по-ясно адривитѣ позиции, които сме заемали и заемаме ние социалдемократитѣ. Неотговорни за военната авантюра и гледащи съ подозрение на всѣко „добро“, идващо отъ нашата и чужда буржоазия, днесъ нашиятъ погледъ въ бѣдащето не е замѣленъ. Противно на събъркалитѣ пусулата националисти, нашиятъ погледъ въ бѣдащето е ясенъ и ние, днесъ повече отъ другъ пжтъ, имаме основание да твърдимъ, че единичкиятъ пжтъ за извеждане България и българския народъ отъ робството въ което го хвърли агонизираща буржуазна Европа е пжтътъ на социализма. Освѣтъ това ние знаемъ още едно: че тоя миръ ще засѣгне прѣди всичко работнитѣ маси, че вслѣдствие това намъ се налага дълго да се боримъ и ние единствено ще се боримъ искрено срѣщу него. Наистина, само това съзнание е недостатъчно, но ние знаемъ, — знае го и буржоазията —, че ние имаме и срѣдства за това — нашитѣ международни връзки, международната социалистическа солидарностъ. Извѣстни сж рѣшенията на Люцернската социалистическа конференция по мира, извѣстно е, че единственитѣ в-ци въ Франция, които възстанаха противъ нашия миръ бѣха социалистическитѣ, извѣстно е сжи тоя, че въ Сърбия единствениятъ митингъ прѣтивъ българския миръ бѣ дѣло на социалиститѣ тамъ.

Не е ли достатъчно това за да се убѣдимъ отъ дѣ можемъ да очакваме спасението, кой е единичкиятъ пжтъ за него?

на нашия м-ръ на вътр-работи), че спасението на България и българския народъ ще бѣде съпроводено и съ спасяването му отъ нея. И понеже нейнитѣ класови интереси и сж по-сжпли отъ тия на отечеството, тя жертвува и ще жертвува отечественитѣ, защото нейнитѣ грижи днесъ сж заети и нейната енергия едва и достига за самозащита отъ застраващия я социализъмъ. Съставянето на днешния кабинетъ доказа това, то доказа, освѣтъ него, че когато буржоазията е поставена да избира между народнитѣ и своитѣ класови интереси, тя е винаги егоистична и прѣдпочита послѣднитѣ. Маската на патриотизма на буржуазнитѣ котерии падна. И днесъ, когато интереситѣ на работния български народъ сж тождествени съ интереситѣ на страната, ние, водейки енергично борба противъ буржуазнитѣ котерии и противъ империалистичния миръ, ще водимъ борба противъ нашата и чужда буржоазия, борба за свободата на народитѣ, — за социализма, който единственъ може да обезпечи тая свобода и на българския народъ.

А. А. Стоичевъ.

НИКОЛА ДИМИТРОВЪ

(по случай една година отъ смъртта му)

Прѣди една година на 16.IX. почина неочаквано за плѣвенци, нашиятъ милъ, нашиятъ прѣданъ другаръ Никола Димитровъ, раб. печатаръ, членъ на М. Комитетъ на Раб. Соц. Дем. партия въ Плѣвентъ.

Дошелъ въ отпуска, изтощенъ отъ негодитѣ на войната, заболѣва, и само слѣдъ четири дневно боледуване въ мѣстната болница, за винаги се отдѣли отъ насъ. Погребението му, станало тихо, безшумно. Малцината другари що бѣха въ Плѣвентъ, присѣтствуваха на погребението му.

Вѣстията за неговата тъй ранна смъртъ натжжи всички негови другари. Тѣкмо когато войната бѣ въ своя край, тоя, сломенъ отъ негодитѣ на войнишкия животъ, не можа да се завърне наново при своитѣ другари, за да заработи за партията на която бѣ далъ младостта си.

Тежка е загубата на Плѣвенци. Партията загуби единъ цѣненъ свой членъ, а печатарския съюзъ единъ достоенъ за подражание борецъ. Природно интелигентенъ, природно уменъ, Кольо бѣ гордостъ на Плѣвенци. Отъ дѣте живѣлъ между работницитѣ и организацията, Кольо имъ служеше съ прѣданостъ, която отиваше до себеотрицание. Малкото врѣме което имаше слѣдъ работата, Кольо отдѣляше за движението и за работене надъ себе си, благодарение на което бѣ придобилъ цѣнни познания по работническитѣ въпроси. Всички ний цѣняхме познанията на Кольо, за това всѣкога, когато той говореше бѣ слушанъ съ внимание, всѣкога посочвания отъ него пжтъ бѣ възприеманъ. Затаенъ въ жгѣла на клуба, Кольо послѣдентъ вземаше думата въ събранията, за да внесе нѣщо ново въ разискванията, често практическото. Каленъ въ борбитѣ на пролетарската класа, тукъ и въ Солунъ гдѣто бѣ на работа, тоя всѣкога бѣ първия отъ първитѣ. На събрания, на митинги, на срѣщи, на всѣкждѣ тоя бѣ ораторъ. Мнозина раб. печатари, всрѣдъ които тоя беззавѣтно работѣше, дължатъ нему своята просвѣта. Кольо едва бѣ свършилъ първи класъ, но тоя имаше друго образование, тоя бѣ свършилъ съ отличие школата на социализма. На мнозина Плѣв. работници първитѣ уроци по социализма бѣха давани отъ Кольо. Тамъ гдѣто тоя работѣше, всѣкога се получаваша добри резултати. Любимъ организаторъ на Плѣвенци бѣ тоя. Неговата чиличена твърдостъ, неговата дълбока вѣра въ социализма, разявяше. Неговото умѣние, неговия тактъ на работа всрѣдъ неорганизиранитѣ работници, поразяваше.

Но... рано тоя умрѣ. Трѣбваше ла бѣде между насъ за да се види още по-добрѣ, какъ социализма отъ простъ работникъ създава високо интелигентенъ гражданинъ, борецъ за свобода, борецъ за идеали що сгрѣватъ сърцата ни.

Умрѣ Кольо, но не за тия които го познаватъ. За тѣхъ тоя вѣчно ще живѣе. Неговиятъ образъ вѣчно ще витае надъ тѣхъ. Спи спокойно доблестни работнико, ти който спокойствие щѣ е не знаеше

Т. Маргаритовъ.

Къмъ студентитѣ

Въ брой 20 отъ 4 октомври т. г. редакцията на в. „Земледѣлско знаме“ пише: „Членовѣтъ на студентската дружба се поканватъ да прѣдставятъ удовствѣрения отъ дружбитѣ на които сж членове, завѣрени отъ съотвѣтнитѣ околийски земледѣлски дружки най-късно до 30 октомври и пр.

— Дѣйствително, интересно разбулване на истината, но твърдѣ късно. Вие, другаритѣ отъ града, не ще разберете може би, смисълъта на горното — азъ я обяснявамъ.

Азъ съмъ студентъ, селски синъ, — такива по селата има много. Видите ли, ние селянитѣ сме рекли да ставаме голѣми хора. Много отъ тия студенти сж жадни за ефтина слава и за още по-ефтино прѣкарване на учебната година въ София, та рекли да се отзоватъ на неотдавнашиятъ апелъ на Земле-

дълският съюз в резюме гласа: „Всички интелектуалци, откърени от мъртото на българската селянка, елате в съюза, вие сте земледельци!“ И ние виждаме днес един студент-селяк писар на съюза, утрѣ друг — администратор на вѣстника, трети — дѣловодител, четвърти — дописник, пети — дракчак, шести — некая какъв си, а ето че най-сетѣ иде един бѣлѣжитъ синѣ на селото да ръководи секретарията на съюза.

Кой е той? питамъ другарь-студентъ, мимѣ членъ на съюза, — той ми отговаря:

Абе оня лудия Петър Митовъ отъ с. Крушовене, Раховско, студентъ съ два семестра по правния науки, подарени му прѣз войната. Кой? питамъ. Еге оня бре, гдѣто бѣше чиновникъ въ селската поща, та ѣ обра паритѣ и изфериа; гдѣто обира много пѣти по единѣ джобѣ пари отъ баща си.

Кой, кой, питамъ очуденъ? „А че оня гдѣто се влачи седемъ години матура да вземе отъ Плевенската Гимназия, та прѣз войната му я дадохъ за храбростъ.“

Казанджията по оно време каза почетната дума, кога му даваха тескерето. *че и сѣла да дойде и тя ще вземе матура*. Хм... не мога да се сѣтя! Какъ бе оня, оня синковецъ со вѣлния балтонъ, гдѣто бѣ изпрѣбилъ ергенята у село, та баша му завалията се бѣше уплашилъ, та го пропѣди отъ къщи. Бабаинтъ е та се харесалъ на Стамболийски.

— Да, другари, сега вамъ е ясно, защо редакцията е помѣстила горното обявление. — Въ съюза сж нахълтали прѣмного такива синове на селото.

— Но кое ме кара да правя вамъ достояние туй, що става днес въ българското село?

— Скрѣбта, другари, скрѣбта по оня много мои случевиди, които бѣха всички идеалисти на училищната скамейка, а днес правятъ компромисъ съ съвѣстѣта си, идеитѣ си, сърцето си.

Назадъ въ тоя пѣтъ другари, селски студенти! — Разберете душата и теженията на вашитѣ добродушни селяни; просѣтете ги въ социалното слово, социалнитѣ истина и добро. Кажете имъ, че тѣ сж икономически поробени отъ класата на капиталистѣ и отъ тия, които ги прѣспиватъ, не, шовинизиратъ, замѣгляватъ съ лозунгитѣ — „Градътъ е врагъ на селото“; потурлитѣ да обявятъ война на гражданитѣ; земледѣлца при земледѣлския съюзъ, неговия единственъ защитникъ“ и пр., чрѣзъ оня листъ, на когото днесъ вие служите за разпространители и дракчаки.

Улия.

Изъ окръга.

Луковитъ.

На 28 IX т. г. околийския комитетъ свика публично протестационно събрание противъ наложения миръ на България, на което говори др. Георги Димитровъ отъ Плевенъ.

Въ двучасова рѣчь той обрисова тежкитѣ и непоносими условия които се налагатъ на България и ще се понесатъ отъ работнитѣ и трудящи се маси. За да се спаси отъ това тежко положение, работническото отъ цѣлия свѣтъ обръща очитѣ си къмъ социалнама и въ него дири спасение отъ

неволятъ на днешния строй. Защото само социализма е въ състояние да рѣши правилно и окончателно въпроситѣ които измѣчватъ днесъ свѣта. Той ще прѣмахне днешната експлоатация на човѣкъ отъ човѣка, той е, който ще издигне човѣшкия трудъ на подобающата висота, като създаде отъ него гаранция за благосъстоянието на трудящия се народъ. И най-сетѣ, социализма е който ще се справи най-лесно съ капитализма и турне край на тѣзи кървави разпрѣй, като направи безпрѣдметни стрѣмежитѣ за завладяване и съ това ще махне и причинитѣ за конфликтъ между народитѣ. Ето защо, дългъ се налага на цѣлото работничество да се сплоти подъ червеното знаме на социализма за прѣобрѣщането на капиталистическия общественъ строй въ социалистически.

Отъ проекто договора, даденъ отъ съглашението на нещастна България, се ясно очертава злостата на побѣдителитѣ. Той дойде да потѣрди за сѣтенъ пѣтъ, че алчнитѣ съглашенски капитализмъ е дебелъ за това врѣме, моментъ на размирици въ България отъ страна на българскитѣ комунисти за да турне рѣжа надъ нея и покаже на управляющитѣ умове, какъ се напращава Държавната машина.

Като се изслуша другаря ораторъ, взема се резолюция съ която се протестира противъ тежкия и непосиленъ миръ и се канятъ работнитѣ маси да се наредитѣ подъ знамето на социализма. Рѣчта на другаря Димитровъ направи отлично впечатление на всички.

Ловечъ.

На 12 т. м. дружбашитѣ имаха околийско събрание. На днешенъ редъ бѣха сложили: изборъ на околийски началникъ, полицейски приставъ и старши стражари. За околийски началникъ 7 дружбашитѣ подади кандидатурта си, за приставъ — 28, а за старши стражари въ околийското управление има депозирани около 92 заявления. Органа на дружбашитѣ „Земледѣлско знаме“ често по нашъ адресъ отправяше хули, че сме били службогонска партия, когато зв околийски началникъ ний едва намѣрихме нашъ човѣкъ, а отъ другитѣ служещи въ околийското управление не закахиме нито единъ.

с. Бѣзидово.

Горѣщо поздравяваме жетата на централния ни комитетъ съ който отбѣсна подадената отъ прѣстѣпницитѣ рѣжа за властъ, които чрѣзъ демагогията, вмѣсто въ затвора се изправиха на министерскитѣ крѣсла.

Организацията.

с. Карлуково.

Мѣстната група е прѣизбрала мѣстенъ комитетъ въ составъ: Прѣседателъ: Александръ Г. Поповъ; секретаръ: Михаилъ П. Димитровъ; Касиеръ: Атанасъ Ст. Петковъ и свѣтници: Василь Ив. Никовъ и Иото Л. Вѣлковъ.

НОВО! НОВО!

Въ общарската работилница

находяща се срѣщу кооперация „НАРОДЪ“ се изработватъ модерни дамски, мъжки и дѣтски обувки.

Изработката ще задоволи и най-изтънчения вкусъ на клиентитѣ си.

Посѣтете за да се увѣрите.

ОТЗИВИ.

Комунизмътъ на практика.

Въ с. Гложене — Тетевенско най-ревностния послѣдователъ и най-голямъ „теоритикъ“ на комунизма е младежътъ фотографъ Василь Иотовъ. Но нашъ Васко не се задоволява само съ теория и диспути, а рѣшава да прѣдприеме и акции, да стане и практикъ на комунизма. Хайлазлъка пари не дава, а и братъ му артъкъ хлѣбъ нѣма и му заявява или да работи или иначе нѣма да го храни; гладува Васко единъ день, а на другия вече взема мотиката и отива на полето; тая работа, обаче, му се вижда тежка и не-благодарна, затова той захвърля мотиката-орудие на черния трудъ и се връща съ тѣрдото и свѣтло рѣшение да експроприира, да конфискува (за себе си, разбира се) собствеността на брата си. Разбива (когато никого не е имало въ къщи) сандѣка и задига съ жѣка спестенитѣ и скѣтани тамъ около 2000 лв.; скрива частъ отъ тѣхъ а съ другата започва да си живѣе на широко. Когато вечерта братътъ вижда сандѣка разбитъ и малкото му, но съ много трудъ спечелени пари ограбени, въ отчаянието си заявява прѣдъ общинскитѣ власти, че ще се засрѣля, ако не му се намѣрятъ паритѣ. Въ кого се съмнява? — арестуватъ нашия „герой“, но прѣзъ нощта той разбива (това баремъ му иде отръжкѣ) бравата и офѣйка на винъ съ проклятия къмъ арестувалитѣ го контрареволуционни общински власти.

Сжиятъ тоя правовѣрѣзъ комунистъ, съ апаратъ въ рѣжакската по панаиритѣ на околнитѣ села и съ „мирно“ „шракъ“ и „готово“ фотографира безъ стѣкла наивнитѣ селяни и селянки, прибира половината отъ стойностѣта, а портретитѣ и на конски великденъ нѣма да получатъ.

То бѣ работливо момче, но подъ „просѣтното“ влияние на единствения, въ него и въ други отъ тукашната имъ група се развиха опашки и разбойнически наклонности, поразителни примѣри отъ които ний въ нѣкои отъ слѣдующитѣ броеве ще изнесемъ.

Дописникъ: Б. Бояджиевъ.

Една радикална побѣда въ Тетевенъ.

Бждашитѣ гласове на радикалитѣ въ Тетевенъ ще бждатъ съ плюсъ 1: въ тѣхнитѣ редове е влизълъ срѣщъ едно съдебно приставско мѣсто навѣстиятъ тукъ, радославистъ, бившъ секретаръ на мировия сѣдия, герой на пикантни истории прѣзъ войната и пр. и пр. г. Стефанъ Гайтанджиевъ, човѣкъ, когото мнозина съѣтъваха да не дочаква демобилизацията въ нашия край.

Но сега радикалитѣ, въ стрѣмежа си да увеличаватъ своитѣ кадри сж го прибрали въ обятията си като смѣниха опитния и въ нищо не провиненъ досегашенъ съдебенъ приставъ съ новия. Единствената рина на стария бѣ, че не позволяваше на радикалитѣ да му се бъркатъ въ учрѣдението. Назначението е станало по ходатайството на тукашнитѣ радикали Унджиевъ и Цачевъ и чрѣзъ Петръ Тодоровъ.

Радикалитѣ не биха могли да спечелятъ по блѣстеща побѣда отъ тая. Да имъ е честита!

Тѣснѣшна шарлатания.

Вижда се, че „Работнически вѣстникъ“ е алѣ засѣгнатъ отъ поведението на своитѣ общински свѣтници въ Плевенъ по въпроса за възнаграждението на учителитѣ, та е счелъ за нужно да подкани приятелитѣ си да опровергаватъ „клеветитѣ и измислицитѣ“ на своитѣ противници.

Не желаятъ ли любопитнитѣ редактори на Р. В. да се справятъ съ протоколъ № 73 отъ 1 септември т. г. на общинския свѣтъ. Тамъ между присѣствующитѣ се мѣдрятъ имената на комунистическия свѣтила Т. Лукановъ, Д-ръ Спасовъ, П. Бърдаровъ, Ал. Дунчевъ, П. Пакевъ. Отсѣтствувала е съ блѣсъка си звѣздата Тетевъ. Слѣдъ доклада и констатацията, че „учителитѣ за сега сж най-добри плащани и ако се приложи закона, тѣ ще бждатъ прѣдоволни“, бюджета се приема безъ всякакви дебати и възражения.

Пардонъ! Само Д-ръ Спасовъ е пожелалъ да се освѣтли, каква минимална и максимална заплата получаватъ учителитѣ, слѣдъ което напълно задоволенъ си сѣда на мѣстото.

Его ви юрнекъ отъ тѣснѣшка запита! Не ли всички служащи съ срѣдно и по-долу отъ срѣдно образование трѣбва да получаватъ най-малко 600 лв. мѣсечно и по-то лева за всѣки неработоспособенъ членъ отъ сѣмейството? Комуниститѣ бѣха готови за едно хоро въ градската градина да обявятъ социалната революция, но тѣ нѣмаха нито единъ аргументъ да защитятъ жизненитѣ интереси на учителитѣ. И това ли е шарлатания?

ХРОНИКА.

Плевенски Градски Театръ откри театралния сезонъ съ Иваску.

На 18 того ще прѣдстави Лѣсъ отъ Островски, а на 22 Химна на нищетата — социална драма отъ София Беляя.

Д-ръ Прохоровски се установи на ул. Константиновъ № 7 (въ домътъ на г-нъ Тонковъ).

Приема болни прѣзъ всѣко врѣме послѣ обѣдъ. Прилага инжекции 60б.

Нова партийна група. Днесъ 5 октомври 1919 година младежитѣ отъ с. Колибето Троянско, като се събрахме и обсъдихме политическото положение на страната, дойдохме до убѣждение, че *Обед. С. Д. Партия* е вѣрна защитница на угнетенитѣ и потиснати работнически и малоимотни слоеве, затова образувахме партийна група, числяща се къмъ тази партия.

Прѣседателъ:

Ст. П. Попадинтъ

Адресъ: Секр. Касиеръ:

Д. П. Стамболийски.

Приставски обявления.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1500

Извѣствамъ, че отъ 21 октомври до 20 ноември т. г. до 5 часа слѣдъ планъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящи се въ землището на гр. Плевенъ, а именно:

1) Черникова градина въ мѣстността „Грившиктѣ лозя“ отъ 5 декара 6 ара при сжсѣди: Мария Рачева, Санди Качар-

мазовъ, Косто Кротковъ и Т. Маргаритовъ, оцѣнена за 500 л. Горния имотъ принадлежи на Димитръ Г. Шѣпкаровъ отъ гр. Плевенъ не е заложенъ и продава се по взискането на Коци Нановъ отъ гр. Плевенъ за 2070 лева, лихвитѣ и разноски-тъ по изпълнителния листъ № 956 издаденъ отъ Плевенски Мирови Сѣдия.

Наддаването ще почне отъ горната цѣна.

Разглѣждането книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Плевенъ, 15 октом. 1919 г.

Дѣло № 90/919 год.

Сжд. Приставъ Иор. П. Нръстевъ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1501

Извѣствамъ, че отъ 21 октомври до 20 ноември т. г. до 5 часа слѣдъ планъ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующитѣ недвижимъ имоти, находящи се въ землището на гр. Плевенъ, а именно:

1) Едно Лозе Американско обогородено въ мѣстността „Бѣзидитѣ“ отъ 3 декара 7 ара при сжсѣди: отъ четври сграни Петръ Моновъ оцѣнено за 555 лева; 2) Едно лозе Американско обогородено въ мѣстността „Дюлюмсуза“ отъ 1 декаръ 1 аръ при сжсѣди: Дачо Михайловъ, Марко Карабеловъ, Никола Пеловъ и Никола Кутевъ оцѣнено за 225 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Мустафа Сюлемановъ Видинли отъ гр. Плевенъ не сж заложенъ и продаватъ се по взискането на Дамянъ Николовъ отъ гр. Плевенъ за 12040 лева, лихвитѣ и разноски по изпълнителния листъ № 13370 издаденъ отъ Плевенския Окр. Сждъ.

Наддаването ще почне отъ горната цѣна.

Разглѣждането книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Плевенъ, 15 октом. 1919 год.

Дѣло № 290/919 год.

Сжд. Приставъ Иор. П. Нръстевъ

ИСТИНСКИ Американски обуца

пристигнаха въ магазина ни, находящъ се на улца „Александаровска“, до магазина на Ставри Костовъ.

ЦѢНИ ИЗНОСНИ.

Шапкаровъ & Транковъ.

Въ плевенскитѣ градски магазини на района комитетъ се раздава:

Съ купонъ № 84 — едно тенеке газъ, безъ да се гледа отъ колко членове е домакинството.

Съ купонъ № 85 — по 3 метра балтоненъ платъ за 150 лева.

Съ купонъ № 88 — за всѣко домакинство по едно парче сапунъ „Сълайтъ“ 3 лв. парчето.

Съ купонъ № 90 — до края на октомври т. г. се раздава по половинъ кгр. сапунъ на домакинство: 1 качество по 15 лв. кгр., а II-ро — 10 лв. кгр.

Искате ли да имате хубави и здрави зѣбн употребявайте пастата „СТЕЛА“. Продава се въ кооперация „НАРОДЪ“.

Отговоренъ редакторъ: Г. МАРКОВЪ.

Коопер. печат. „Изгрѣвъ“ — Плевенъ.